

2.

Дий, Соколе, дий, Църнако,
спорна угарь да разгърнемъ. . .
Кринчето ми—слънце сякашъ—
грѣй на синура и гледа
разпиляното си зърно.

Дѣдо Господъ ще поръси
мойтъ низани посѣви;
по Гергьовдень ще нажсамъ
до колѣно стрѣкъ порасналъ
надъ плетица и надъ плевелъ

А по жетва—хей! че спора—
ще кръстосамъ тенки онопи.
Ще запѣятъ мои хора,
вжжщи мой прѣвникъ стѣклото
съ малки прѣсти ще похлопа.

Дий, Соколе, дий, Църнако,
да заровимъ златно зърно. . .
Пълни ясли тамъ ви чакатъ,
мене скѣпо младо булче
съ топли думи ще прегърне.